

[Pia Kjærsgaard]

mindre del, der for alvor koncentrerer sig om sport på eliteplan. Jeg læste for nylig om en sportsmand, der holdt pause i sine studier for at hellige sig sin sport 100 pct. i nogle år. Ud fra en betragtning om, at der alligevel var mange arbejdsløse, mente han ikke, at det hastede med at få sin uddannelse. Han kunne koncentrere sig 100 pct. om sin sport uden at arbejde – ved at gå på bistandshjælp de år og således få staten som sponsor. Jeg finder dette eksempel særdeles tankevækkende, når vi snakker om statsstøtte til sporten.

Tinning (VS):

Det begyndte på en måde tilbage i juni måned 1983. Da fik vi redegørelsen om eliteidrætsudøvernes vilkår. Senere fik vi Idræt 80-udvalgets rapport – det var i oktober måned 1983 – fra Dansk Idræts-Forbund. Kort efter fik vi betænkningen om eliteidrætten i Danmark fra kulturministeriets eliteidrætsudvalg, og selv herinde bag de tykke mure på Christiansborg kunne vi næsten høre, hvordan en enig idrætsverden holdt vejret. Nu havde de lagt en betænkning på bordet, og alle ventede at se, hvad der nu ville komme ud af det, når den kulturminister, der jo støtter idrættens sag så varmt og så hjerteligt, fik læst betænkningen og fik udformet sit forslag.

Jeg står med redegørelsen her, og man behøver ikke at gå ret meget i dybden for at finde ud af, hvad det er, den i virkeligheden indeholder. (*Pakker pakken op*). En død sild. (*Munterhed*). Den er røget, den er hovedløs, som det ses. Den er fuldstændig i ministerens ånd.

Det har heldigvis vist sig i dag, at den model med, at man skal finansiere en forøget støtte til eliteidrætten ved at tage fra andre, der ellers får støtte fra kulturministeren, bliver afvist. Det har heldigvis også vist sig, at kulturministerens fikse idé med på finansieringssiden kun at tage fase 1 fra betænkningen, samtidig med at man for de få midler skulle klare alt det, som i betænkningen dækker både fase 1, fase 2 og fase 3, heller ikke har fundet opbakning. Endelig har ministeren også lagt op til, at det offentliges engagement i repræsentantskabet skulle trækkes væk.

Vi vidste før debatten, og vi ved nu med sikkerhed, at idrættens organisationer enigt

har sagt nej. Jeg har konstateret under debatten et parlamentarisk flertal, som det hedder, for at sige nej. Der er altså tale om en død sild. Men betænkningen lever heldigvis endnu, og jeg vil godt bruge tiden på at sige noget om, hvad det er, vi i VS godt vil bidrage med til en slags levende modspil til det, som ministeren har lagt frem.

Vi mener, det er en god idé at yde statsstøtte til eliteidrætten. Der er i hvert fald tre gode grunde til det. Den ene er udøverne. Jeg er enig med andre ordførere i, at her drejer det sig sådan set ikke om at snakke om toppen, om de kendte eliteidrætsudøvere; det er ikke så meget dem, der kommer i klemme. De kan komme det ved endt idrætskarriere. Men det drejer sig mindst lige så meget om dem, som troede, de skulle nå toppen, som var på vej op, men som alligevel kiksede. Vi ved jo, at vi har én i toppen, vi har nogle stykker under, og vi har det næste niveau, hvor man allerede er en 5–10 stykker, og det er dernede, man for alvor risikerer at løbe ind i sociale og uddannelsesmæssige problemer, der bør gøres noget ved.

En anden god grund til at yde statsstøtte til eliteidrætten er, at en sådan støtte vil styrke mulighederne for at udfolde sig kropsligt, for at udforske sin egen kropslighed, på egne betingelser.

Det fører til den tredje gode grund, nemlig at vi godt vil bevare en idræt på et kvalitativt højt niveau. Dermed er også sagt, at vi godt vil bevare en idræt, som har en høj underholdningsværdi, men samtidig er sagt, at det kun er en del af den eksisterende eliteidræt. Det er jo ikke sådan, at al såkaldt eliteidræt bare er enormt underholdende og er kropslig udfoldelse på et kvalitativt højt niveau, langtfra. Noget af den er, og det, det drejer sig om, er at sikre, at så stor en del som muligt skal blive ved med at være det. Det vil altså sige, at vi siger nej til en eliteidrætspolitik, som satses på resultater for enhver pris, og støtter det, der vel efterhånden i løbet af i dag er blevet til en parole, eliteidrætten på socialt og samfundsmæssig forsvarlig vis.

Vi siger også nej til kommercialiseringen. Andre har talt om, hvordan den enkelte udøver i dag er en levende reklamesøjle; andre har talt om, hvordan en del af den såkaldte eliteidræt er et præstationsræs uden egentlig glæde. Jeg synes også, at der er grund til at gøre opmærksom på, sådan som betænkning-